

Geen Rozen Voor Nancy

Lindsay Eveleen

Copyright ©2022 Lindsay Eveleen

ISBN-9789402128024

Een

San Francisco, 1995.

Het was inmiddels donker geworden. De lantaarnpalen in de straat gingen aan. Maar Nancy van Bakels zat nog steeds aan de eettafel en zakte wat dieper in haar stoel, terwijl John naar zijn kamer was gegaan. Ze keek door het raam en zag dat het buiten inmiddels donker was geworden. Ze zuchtte diep en dacht aan de lange, eenzame nacht die voor haar lag, aan John. Waarom had hij geen koffie met haar willen drinken? Geen tijd met haar willen doorbrengen? Zij had het nog zo vriendelijk gevraagd. Maar het enige wat hij zei was: 'Ik heb geen tijd. Ik moet nog een rapport afmaken.'

Het was het een smoes. Hij wilde gewoon geen tijd met haar doordringen. En dat zenuwtrekje op zijn rechterwang, ze had dat toch echt gezien. Wat betekende dat? Was hij misschien boos op haar? Of had ze zich dat maar verbeeld?

Ze waagde het voor een tweede keer te vragen. 'Alsjeblieft, blijf nog wat zitten.' Maar zijn reactie was: 'Nee, ik ga naar boven.' Waarna hij was opgestaan en haar alleen had gelaten. Nee, smeken had geen zin, het hielp echt niet.

Nancy stond op, liep langzaam de woonkamer in, plofte op de bank en dacht aan haar eenzame leven. Ze had de laatste tijd nergens plezier in. Zelfs niet van de bloemen die zo mooi bloeiden in de voortuin. En wat had ze een hekel aan de

huishoudelijke taken, zoals afstoffen, stofzuigen en de vaat doen. Het enige waar ze plezier in had, was in de tuin werken. Maar de laatste tijd voelde ze zich zowel fysiek als mentaal zo uitgeput, dat dat er niet meer bij zat. Haar leven zag er drie jaar geleden heel anders uit. Toen werkte ze voor een gerenommeerde advocaat, een man die ze echter verachtte. Toch vond ze het super om zijn cliënten te woord te staan en maaltijden te verzorgen. Dus bleef ze werken. Ook toen ze zwanger werd, tot wel twee maanden voor de bevalling. Maar in plaats van een gezonde baby op de wereld te zetten, kreeg ze een miskraam en voelde ze zich ellendig en alleen. De hele dag deed ze niets. Ze wist nog goed dat John daarover boos werd. Hij stelde haar voor iets te gaan doen, of misschien wel weer voor die advocaat te gaan werken. Maar dat wilde ze niet. En deed de hele dag niets. Maar uiteindelijk pakte ze toch de krant van tafel, las de advertentie van een bejaardentehuis die een vrijwilligster zocht. Nancy maakte een afspraak, en ging er eens per week naartoe. Daar bloeide ze helemaal op. Want daar kon ze wat voor die oude mensen betekenen. Maar John wilde niet naar haar luisteren als ze hem wat over haar ervaringen wilde vertellen. In plaats daarvan gebood hij haar het rustiger aan te doen, en vertelde haar over zijn moeder, die thuis de huishouding deed en voor zijn vader zorgde. Met andere woorden, blijf jij toch ook maar thuis. Ze vroeg hem waarom zijn moeder dat deed. Daar gaf John echter geen

antwoord op. Wel zei hij dat zijn vader uit Nederland kwam en dat hij vlak na de Tweede Wereldoorlog naar Amerika emigreerde om er een nieuw leven te beginnen. Een man die tijdens de oorlog fout zat, althans dat vertelde haar vriendin Anne die het weer van een vriendin had gehoord.

Opeens hoorde ze de telefoon rinkelen.

Ze schrok op, stond op en liep langzaam de hal in. Het antwoordapparaat klikte nog voor ze de hoorn van de haak kon opnemen, dus speelde ze het bandje af.

'Nancy, neem toch de telefoon op. Heb je weer medelijden met jezelf? Niet doen, kind. Daar is het leven te kort voor. Ik ga morgen voor zaken naar Los Angeles. Als ik terug ben, kom ik bij je langs.'

Nancy zuchtte diep, draaide zich om, liep de woonkamer in en ging weer op de bank zitten. Ze dacht aan haar moeder. Grace zat weer eens voor Los Angeles. Tijd om naar haar te luisteren had ze niet. Of wilde ze niet naar haar luisteren? Waarom kon ze niet wat meer begrip voor haar opbrengen? Een kind verliezen, wat wist ze daar nu van? Wat wist ze over de pijn die ze had gevoeld, toen het instrument haar lichaam binnendrong? Niets! Nog steeds hoorde ze de dokter zeggen: 'Het spijt me. Je kind is dood geboren.' En vervolgens legde hij het dode lijfje op haar buik. Ze had het echt gevoeld, het dode lijfje. En ze lag daar zo hulpeloos, de tranen stroomden over haar wangen, ze voelde zich vanbinnen helemaal leeg.

Natuurlijk, Grace had ook het nodige in haar leven moeten ervaren; ze was immers gescheiden en had een moeilijke tijd doorgemaakt. Toch had Grace niets te klagen. Met haar vierenvijftig jaar was ze nog steeds een mooie vrouw. Mannen keken haar na als ze hen in de straat voorbijliep.

Uit verveling pakte Nancy de krant van de salontafel en sloeg hem open. Op pagina twee stond een artikel over een miljonair van middelbare leeftijd die voor de vierde keer getrouwd was. Verderop een artikel over een ontsnapte seriemoordenaar. Leesvoer dat haar niet interesseerde. Ze sloeg het volgende blad al zuchtend om en las de kop: Echtpaar op zoek naar een draagmoeder.

Nancy legde de krant terug op de salontafel en dacht aan de miskraam. Ze had zich toen zo vreselijk eenzaam gevoeld. Ze had zo gehoopt dat John haar zou troosten en zou zeggen: 'Liefje, niet treuren. We moeten het maar nog eens proberen.' Maar dat deed hij niet. In plaats daarvan vluchtte hij het huis uit. Dat zou vroeger, voor ze in het huwelijksbootje stapte, ongetwijfeld anders geweest zijn. Dan zou hij haar hebben getroost en over wat anders zijn begonnen om haar wat op te vrolijken, over kunst, muziek. Maar nu waren ze van elkaar vervreemd. Ze hadden niets meer gemeen. Zouden ze ooit een weg terug kunnen vinden? Hoe zou ze het getij kunnen keren? Een scheiding was onvermijdelijk. Maar hoe zou ze zonder John verder moeten leven?

Nancy pakte de krant weer op en ging verder met lezen.

Het echtpaar ervoer problemen bij het zoeken naar de juiste draagmoeder. De eerste vrouw die ze inhuurde was verloofd en alleen geïnteresseerd in het geld. De tweede potentiële draagmoeder zei dat ze misschien niet in staat zou zijn de band met het kind te verbreken. De Williams verloren de moed. Toch besloot het echtpaar het opnieuw te proberen. En nu, twee jaar later, waren ze de trotse ouders van een gezond kindje dat ze Hope noemden.

Nancy legde de krant weer neer, zuchtte diep. Ze slikte nog steeds de medicijnen, die de dokter haar had voorgeschreven. Het hielp de pijn wat te verzachten. Ook het werk in het bejaardentehuis deed haar goed. Zonder deze routine zou ze nog steeds op de bank voor zich uit hebben gestaard.

Ze spitste haar oren, maar hoorde John niet, ze hoorde helemaal niets—

Haar gedachten gleden naar het verleden. Ze was drie toen haar ouders gingen scheiden. Haar vader waar ze zo zielsveel van hield, verhuisde naar een appartementencomplex. Maar gelukkig mocht ze hem daar bezoeken. Op een dag vertelde haar moeder echter dat haar vader hertrouwd was en dat ze niet meer naar hem toe mocht gaan. Ze vond het zo verschrikkelijk en snapte maar niet waarom haar moeder haar zo strafte.

Opeens hoorde ze John boven zich heen en weer lopen. En vroeg ze zich af of hij de trap af zou komen en zou zeggen: 'Schat, ik heb nu toch wel trek in een kop koffie.' Vijf minuten later was hij echter nog steeds niet beneden.

Ze dacht weer aan het verleden, toen ze op de middelbare school zat. Hoewel ze daar geen vrienden maakte, had ze zich daar veilig gevoeld, want op die school waren er geen nonnen die flink met de liniaal op haar vingers beukten. Ze genoot van de tekenlessen. De leraar moedigde haar zelfs aan om beroemde meesters te bestuderen, hoewel ze geen flauw besef had van wat realistische of impressionistische kunst was.

Na de middelbare school volgde ze een secretaresseopleiding. En ontmoette ze Anne, haar enige en beste vriendin. Anne had veel sproeten in haar vriendelijke gezicht. Ze was verliefd op een man met dikke brillenglazen. Af en toe gingen ze naar een bar voor een glaasje soda. Daar ontmoette Nancy haar eerste vriend, Tony Parker. Hij was vijf jaar ouder en niet bepaald knap, maar hij had een zacht karakter en een goed hart. Hij gebruikte echter drugs. Dat deed John niet. Hij dronk ook niet. Toch schortte er wat aan Johns karakter; ze wist alleen niet wat.

Op een avond hadden zij en Tony fikse ruzie. 'Waarom rook je toch die rommel?' had ze tegen hem geschreeuwd. 'Waarom kun je niet gelukkig zijn zonder het te gebruiken? Ben ik dan niet genoeg voor je?' Hij had haar verbaasd aangekeken,

beloofde onmiddellijk te zullen stoppen, een belofte die hij echter nooit was nagekomen. En dus verbrak ze de relatie. Maar het leven zonder Tony—de eenzaamheid kroop in haar hart. En om de eenzaamheid te ontlopen, begon ze regelmatig een café te bezoeken, dronk dan een glaasje soda of bestelde koffie. En hoopte dat ze er iemand zou tegenkomen, Maar de mannen die aan de bar zaten waren haar type niet. Of misschien zagen die mannen haar gewoon niet zitten. Op een avond kwam John de bar inlopen. Ze zat aan de soda. Hij schoof bij haar aan en maakte een praatje. Hij had een gebruind gezicht, een getraind lichaam en zag er aantrekkelijk uit. Ze voelde zich meteen tot hem aangetrokken. En omdat ze hem terug wilde zien, bezocht ze het café nog eens een keer en zag hem daar aan de bar zitten. Dat was het begin. Vanaf dat moment zagen ze elkaar regelmatig en ze spraken over kunst en muziek. Twee maanden later vroeg John haar ten huwelijk. Als verlovingsring gaf hij haar een grote saffieren ring omringd met diamanten. Ook gaf hij haar wel eens een kleinigheid. Een dagboekje waar ze echter nooit in schreef, een mooie pen, maar nooit een bos rozen waar ze zo dol op was. De trouwplechtigheid werd groots gevierd. Alles werd uit de kast gehaald. Na drie maanden kwam John echter vaak laat thuis en bedreven ze de liefde niet meer. Omdat ze bang was hem te verliezen, besloot ze zwanger te worden. Negen

maanden later kwam de baby dood ter wereld en leed ze vervolgens aan een depressie.

Om sneller beter te worden adviseerde de dokter haar op vakantie te gaan. John boekte direct een weekendje Los Angeles. Een week later zaten ze in het vliegtuig en hadden een luxe hotel. Op de kamer was een minibar. John schonk een glas sherry voor haar in en hoewel ze nog nooit alcohol had gedronken, sloeg ze de inhoud in één teug achterover. Ze vond het zelfs zo lekker dat ze voortaan regelmatig naar de fles greep wanneer ze zich down voelde.

In Hollywood flaneerden ze door de luxe winkelstraten. John kocht designer kleding en trendy schoenen voor haar, ze kreeg zelfs een Prada handtas. Hij verraste haar ook met een gouden ketting, luxe die hij zich feitelijk niet kon veroorloven, hoewel hij goed geld verdiende als beurshandelaar. Maar toen ze naar huis terugkeerden, werd ze weer depressief en zat ze urenlang op de bank, keek somber voor zich uit en had ze zich vele nachten in slaap gehuild.

Nancy staaarde naar de krant op de salontafel en dacht aan het artikel. Een kindje zou hun huwelijk kunnen redden. Alleen moest John er wel mee instemmen. Ze stond op, liep vlug de trap op, ging Johns kamer in en stond toen stil voor zijn bureau. 'John.' Ze moest even slikken voor ze verderging. 'Een draagmoeder—hoe denk je daarover?' Maar toen ze in zijn ogen keek, wist meteen dat het verkeerd viel.

‘Een wat?’ vroeg hij met grote ogen, terwijl hij een velletje papier in zijn hand hield. ‘Wie heeft je die onzin verteld?’

Ze kromp ineen.

‘Ik heb net een artikel erover gelezen,’ zei ze kleintjes.

Ze wilde nog wat zeggen, maar hij keek zo boos, gooide het papiertje op het bureau.

‘Vergeet het maar,’ zei hij nors.

Hij stond op, verliet met grote passen de kamer, en een minuut later hoorde ze de voordeur dichtslaan. Ze hield haar hoofd schuin, luisterde, en hoopte dat hij terug zou keren. Maar ze hoorde zijn voetstappen niet op de trap naar boven komen. Ze begon stilletjes te huilen, werd toen boos. Ze had hem toch niets vreselijks gevraagd? Erover praten kon toch geen kwaad? Zo’n heftige reactie had ze niet van hem verwacht. Wel, ze had genoeg van zijn gehuichel. Ze zou hem wel mores leren. Ze stormde de kamer uit, de trap af, regelrecht naar de kast waar de flessen sherry stonden en pakte er een uit. Ging op de bank zitten, leunde achterover en dronk de fles halfleeg. Ze voelde zich meteen wat beter, stond op en liep naar de slaapkamer. Met de fles in de hand ging ze rustig op bed zitten en zette de fles weer aan haar mond. Ze voelde zich steeds beter worden, staarde toen door de halfopen deur naar de badkamer en zag het medicijnkastje. Ze stond op, liep de badkamer in en had ineens het flesje pillen in haar hand. Zonder te beseffen wat ze deed, stopte de inhoud in haar

mond en spoelde de pillen weg met de sherry. Daarna keerde ze terug naar de slaapkamer, ging op bed liggen en voelde de verdoving werken. Ze zou spoedig in slaap vallen en haar problemen vergeten. Spoedig. Ze sloot haar ogen en raakte in vergetelheid.

Buiten stapte John de auto in en reed naar zijn kantoor met zijn gedachten bij Nancy. Hij reed snel, te snel. Het kon hem niets schelen. Hij was haar gezeur meer dan zat. Ze wilde een kind, een kind dat hij niet wilde. En dat gezwets over die oude mensen— Hij had al genoeg zorgen aan zijn hoofd.

Bij het gebouw aangekomen stapte hij uit, bonkte de trappen op, viste de sleutel uit zijn broekzak en opende de deur. Liep met grote passen naar het bureau, ging zitten, nam een dossier uit een lade en begon erin te lezen. Opeens werd hij overvallen door schuldgevoel. Nancy zo alleen laten was geen goed idee. Ze leed nog steeds aan een depressie. Hij moest geduld hebben. Hij moest haar wat ruimte geven, of beter gezegd, hij wilde wat ruimte; zijn eigen leven leiden, gaan en staan waar hij wilde, een vriendin bezoeken wanneer hij maar wilde, of gewoon naar de sportschool gaan.

Hij had heus wel koffie met haar willen drinken; het willen goedmaken. Als ze die onzin niet had uitgekraamd, had hij haar mee uit eten genomen en hadden ze een gezellige avond gehad. Maar nee, ze moest zo nodig zeuren. Een vrouw

zoeken om hun kind te dragen, met andere woorden inseminatie. Het idee was zo belachelijk. Het kon vast haar idee niet zijn. Had Anne het misschien in haar oor gefluisterd? John schudde zijn hoofd. Nancy moest toch echt haar kindervens opgeven.

Rond een uur of tien stuurde hij een fax naar meneer Darcy, een rijke cliënt die nog rijker wilde worden. Daarna verliet hij het kantoor, reed terug naar huis en zette de auto in de garage. Liep het huis in, de woonkamer in, maar zag Nancy daar niet zitten. Met grote passen liep hij naar de slaapkamer en zag haar op bed liggen met een lege sherryfles naast zich en iets in haar hand geklemd.

Hij schudde haar schouder, en riep: 'Nancy! Nancy!' Ze deed echter haar ogen niet open. Hij raakte in paniek, dwong zichzelf kalm te blijven en opende haar hand. *Slaappillen*. Het flesje was leeg. Zij deed dit om mij terug te pakken, was zijn eerste gedachte. Ineens realiseerde hij zich dat hij zich paranoïde begon te gedragen. Hij moest kalm blijven, Nancy's pols voelen, kijken of er nog leven in haar zat, en slaakte een zucht van verlichting. Hij moest bellen, hulp vragen. Maar wie? De huisarts. Dat was veiliger dan een ambulance bellen. De verpleger zou hem waarschijnlijk veel vragen stellen, vragen waarop hij liever geen antwoord wilde geven.

Hij haastte zich de hal in, pakte de telefoon op het tafeltje, belde de huisarts en vroeg hem zo snel mogelijk te komen.

Liep de woonkamer in en begon heen en weer te lopen.

Een halfuur later ging de deurbel en deed hij open.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg de dokter met een bezorgd gezicht.

John keek de man aan. Hij was een man van gemiddelde lengte. Hij droeg een donkerblauwe trui en zijn haar was grijs aan de slapen.

‘Mijn vrouw heeft iets stoms gedaan,’ antwoordde John.

Hij haastte zich naar de slaapkamer.

De arts volgde hem op de voet.

Voor het bed stond John stil. Hij wees naar het levenloze lichaam. ‘U hebt haar slaappillen voorgeschreven—en kijk eens wat ze heeft gedaan!’

Het gezicht van de dokter trok wit weg. Hij liep naar het bed, pakte haar pols, voelde de slagader en zuchtte diep.

‘Uw vrouw moet zo snel mogelijk naar het ziekenhuis.’

Hij zweeg een ogenblik.

‘Ze is sterk, zij zal het wel redden.’

‘O, ja?’ sneerde John.

‘Sorry,’ zei de dokter zacht. ‘Hoe kan ik nu weten dat ze al die pillen tegelijk zou innemen? U valt niets te verwijten.’

Hij keek naar John die geen haast scheen te maken.

‘Zal ik de ambulance dan maar bellen?’

‘Nee. Ik breng haar wel zelf naar het ziekenhuis.’

‘Mocht er verder nog iets zijn, bel me gerust.’

Met deze laatste woorden liep de dokter de deur uit, de auto in en reed weg.

John pakte de lege flacon en stopte het in zijn broekzak. Daarna lichte hij Nancy van het bed, liep naar de auto, legde haar voorzichtig op de achterbank en reed, na de voordeur te hebben gesloten, snel weg. En terwijl hij door de verlaten straten sjeesde dacht hij aan Nancy, wiens leven op het spel stond en dus ook zijn leven. Als ze kwam te overlijden, zou de politie de zaak onderzoeken en al zijn vrienden en kennissen zouden weten wat Nancy had gedaan. Dat mocht niet gebeuren. Hij moest voorzichtig zijn.

John stopte voor het ziekenhuis, nam Nancy van de bank en droeg haar voorzichtig het ziekenhuis in. In de gang zag hij een man van middelbare leeftijd en een vrouw in een blauw uniform naar hem toesnellen.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg de man in het wit.

John keek hem aan. ‘Mijn vrouw heeft teveel slaappillen genomen!’

De man draaide zich om en zei tegen de jonge vrouw: ‘Zuster, een brancard.’ Waarop de vrouw verdween om even later terug te keren met een draagbaar.

John legde Nancy voorzichtig neer, haalde de flacon uit zijn broekzak en gaf het aan de man, die zei: ‘Ik ben dokter Hardy. Ik heb avonddienst.’

De dokter keek naar het etiket, draaide zich vervolgens om en zei tegen de verpleegster: ‘Breng meneer naar de wachtkamer.’ Even later zat John in een kamer waar de grijze muren op hem af leken te komen, de elle bogen op de knieën, de handen gevouwen, met zijn gedachten weer bij Nancy. Ze was zo’n ongelooflijke oen, zo totaal anders dan haar moeder. Die dronk geen druppel alcohol, en bovendien was ze een mooie vrouw. Op een keer had hij geprobeerd haar te versieren. Ze speelde het spelletje mee, alleen was ze niet in hem geïnteresseerd. Jammer. Ze was een vrouw met hersens en had een sterk karakter. Zo anders dan Nancy, die verslaafd was aan sterke drank. Nancy had dit probleem voor hem verborgen willen houden, maar haar adem rook maar al te vaak naar alcohol en dus vroeg hij haar ernaar. Ze ontkende in eerste instantie, zei dat ze haar mond met alcohol spoelde omdat ze kiespijn had. Na lang aandringen zei ze eindelijk de waarheid, en vroeg hij haar zich bij de AA-groep aan te melden. Ze beloofde dat te zullen doen, maar ging er nooit naartoe. Nee, ze bleef alsmaar sterke drank drinken, alsof het water was. O, wat verafschuwde hij vrouwen die zich ladderzat dronken. Na zo’n zuippartij zagen ze er zo onaantrekkelijk uit. Nee, hij hield van mooie vrouwen, vrouwen met veel geld, vrouwen met karakter, vrouwen zoals Grace.

Enkele uren later kwam de dokter de wachtkamer in, en zei met een ernstig gezicht: ‘Uw vrouw moet voorlopig in dit

ziekenhuis blijven.’ Hij keek naar Johns vermoeide gezicht. ‘Gaat u maar gerust naar huis. We zullen u wel op de hoogte houden.’

John knikte, stond op en liep het ziekenhuis uit, de auto in. Thuis dook hij meteen in bed. En lag hij op zijn rug naar het plafond te staren, zijn gedachten nog steeds bij Nancy. Hij had haar om haar geld getrouwd, geld dat haar moeder in overvloed bezat. Hij dacht dat ook Nancy een aanzienlijk bedrag op haar bankrekening had staan. Maar hij had het mis, want toen hij een keer stiekem op haar bankafschrift keek, stond er slechts tienduizend dollar op. Hij kon er toch niet aan komen, ze waren op huwelijkse voorwaarden getrouwd. Als hij het zou aanleggen met een andere vrouw zou hij nooit van Nancy kunnen erven, stond er in het document. Grace had erop gestaan dat hij het papiertje tekende. Alsof ze wist dat hij graag met andere vrouwen het bed deelde.

Hij draaide zich om, viel uitgeput in slaap en droomde over Nancy en dat zij dood was.

Twee

Nancy opende voorzichtig haar ogen, draaide zich om. John lag niet naast haar.

Ze lag op een eenpersoonsbed. Ze staaarde naar het witte plafond, rook de ziekenhuis geur en raakte in paniek. Ze wilde hier weg, naar huis.

Ze hoorde geroezemoes vanaf de gang komen. Ging kwam overeind, keek de kamer rond en zag twee vrouwen op bed liggen. Maar toen flitste de pijnscheuten door haar hoofd, en ging \e weer liggen. Na een tijdje verminderde de pijn en keek ze naar het raam. Licht filterde erdoorheen. Ze keek nog eens de kamer rond. Behalve de twee vrouwen was er verder niemand aanwezig. Ze sloot haar ogen en hoopte dat er spoedig iemand zou komen om haar te vertellen dat het allemaal een vergissing was. En met deze geruststellende gedachte viel ze in diepe slaap, om enige tijd later uit haar slaap te worden gehaald.

‘Mevrouw Van Bakels’

Een lange man van middelbare leeftijd met een pokdalig maar knap gezicht stond naast het bed. Hij had een map in zijn hand, droeg een witte jas, en had een ernstige blik in zijn ogen. Ze voelde zich klein, en voelde haar hart tekeergaan. Ze

probeerde rechtop te zitten, maar voelde weer die vreselijke pijn in haar hoofd.

‘Waar ben ik?’ vroeg ze op fluisterton, en legde haar hoofd op het kussen.

‘In het ziekenhuis,’ antwoordde de man, en keek in haar gezicht.

‘Waarom?’

‘Je hebt een handjevol pillen geslikt.’

Pillen geslikt? Nancy keek hem verschrikt aan.

‘Nee.’ Ze schudde haar hoofd, terwijl ze haar hart tekeer hoorde gaan.

‘Wat voor dag is het vandaag?’

‘Dinsdagochtend. Ik ben dokter Hardy.’

‘Je bent hier drie dagen geleden naartoe gebracht,’ zei hij na een tijdje.

Nancy keek hem angstig aan.

‘Is dit een grap?’

‘Weet je het echt niet meer?’

Ze schudde ontkennend haar hoofd.

‘Je hebt slaappillen genomen.’

Hij zweeg even. ‘Je man heeft je hiernaartoe gebracht. Als hij dat niet had gedaan, was je nu dood geweest.’

Nancy keek in zijn bruine ogen. De man keek zo ernstig, maar was hij wel te vertrouwen?

Ze begon te stotteren: ‘Maar—maar—maar—waarom zou ik zoiets doms hebben gedaan?’

‘Vertel jij het me maar.’

De dokter keek haar vragend aan.

‘Lig ik dan—dan echt in het ziekenhuis?’ stamelde ze, en greep de deken vast.

Hij knikte.

‘Ik ben de therapeut van deze afdeling.’

Nancy schoof voorzichtig omhoog in het kussen en keek naar de twee vrouwen die opeens tot leven schenen te komen.

‘Mevrouw Van Bakels,’ begon de dokter weer, zweeg dan, en ging toen verder. ‘Vertel me toch wat er gebeurd is.’

Nancy zweeg in alle talen. Ze kon niet helder denken, want haar geest was nog steeds vertroebeld door de verdoving. Opeens wist ze het weer. Ze had John iets gevraagd—over inseminatie, waarna hij het huis had verlaten. Dat was de rede waarom ze naar de fles greep. Natuurlijk had ze die pillen niet opzettelijk genomen. Ze nam ze enkel omdat ze zich moe voelde. Of wilde ze John straffen? O, wat deed haar hoofd toch zo’n pijn.

‘Mevrouw Van Bakels—Nancy—je kunt me echt vertrouwen,’ zei de dokter. ‘Vertel me wat er is voorgevallen en ik zal proberen je te helpen.’

Ze keek weer in zijn bruine ogen, maar ze vertrouwde hem voor geen cent. Hij was waarschijnlijk psychiater van beroep,

een man die mensen hersenspoelde. Nee, ze wilde zich niet blootgeven. Toch kon het geen kwaad als ze hem iets over haar huwelijk vertelde.

‘John liet me die nacht helemaal alleen.’

‘En waarom deed hij dat?’ vroeg dokter Hardy met gefronste wenkbrauwen.

‘Dat weet ik niet.’

John en zij hadden weer eens fikse ruzie, maar dat kon ze toch niet aan die man vertellen?

De dokter ging op het bed zitten.

‘Heb je misschien huwelijksproblemen?’

Wat moest ze hierop toch antwoorden? De waarheid? Nee. Ze kon hem niet in vertrouwen nemen.

‘Nancy, zeg toch iets.’

Ze hield haar lippen nog steeds stijf op elkaar.

Een rimpel verscheen op zijn voorhoofd. Hij opende zijn mond. ‘Weet je wat het woord relatie betekent? Dat man en vrouw met elkaar praten en vertrouwen in elkaar hebben.’

Maar Nancy gaf geen kik.

‘Als het niet over praten ging, waar gaat het dan wel over? Seks?’

Nancy bleef echter zwijgen.

De dokter keek haar met gefronste wenkbrauwen aan.

‘Nancy—ik ben hier om je te helpen.’

Een rilling ging door haar heen. Hij had natuurlijk gelijk wat praten betreft, maar hij was psychiater, iemand die mensen hersenspoelde. Dat wilde ze in geen geval.

‘Ik wil naar huis. Ik ben niet gek.’ Ze stopte abrupt met praten, en zei toen: ‘Waar zijn mijn kleren?’

Ze ging voorzichtig zitten, en zwaaide een been over de rand van het bed.

De dokter stak een hand uit.

‘Ik wacht nog steeds op je antwoord.’

Ze keek hem aan, zag de flauwe glimlach rond de hoeken van zijn mond, zijn ogen keken ernstig. Ze aarzelde. Hij wilde haar helpen, maar was hij ook te vertrouwen?

‘Hij—hij—hij wilde niet naar me luisteren,’ zei ze om vervolgens weer te zwijgen.

‘Vertel op.’

‘Ik vertelde hem over draagmoederschap, nou ja, u weet wel wat ik bedoel.’

Daar. Ze had het eindelijk gezegd, maar de dokter keek helemaal niet blij.

‘Draagmoederschap?’ Hij zuchtte diep. ‘Jongedame—je hebt toch echt wel hulp nodig.’

Nancy’s gedachten dwaalden terug naar de avond, toen John haar alleen liet. Wat had ze op die bewuste avond gedaan? O, ja, ze wist her weer. Ze had een handjevol slaappillen

genomen. Toch wilde ze geen eind aan haar leven maken. Nee, ze wilde John enkel straffen.

De dokter stond op.

‘Goed. Je kunt gaan, maak wel een afspraak met mijn secretaresse.’

Hij liep naar de deur, stond plotseling stil en draaide zijn hoofd.

‘Ik hoop je snel in mijn spreekkamer te zien.’ En liep toen verder, de deur uit.

Nancy pakte haar kleren uit het kastje dat naast het bed stond, trok het hemd uit en kleepte zich aan. De roodharige, jonge vrouw begon opeens te spreken: ‘Goh. Wat geeft hij je veel aandacht. Deed hij dat maar bij mij—’ Toen begon ze te huilen en te snotteren.

Nancy keek naar de jonge vrouw die glanzend, lang haar en fijne gelaatstreken had. Zeker geen lelijk eendje.

‘Kind,’ zei de vrouw op het andere bed, ‘hoe kom je daar nu bij! Je hebt prachtig, lang haar en je bent ook nog intelligent.’ Ze wees naar Nancy, en zei spottend: ‘Die troela daar, is een echte domkop.’

Nancy negeerde de hatelijke opmerking, liep de kamer uit, de lift in die sidderend omlaag ging en stapte even later uit, liep naar de balie waar dokter Hardy's secretaresse achter de computer zat.

Nancy kuchte, maar de jonge vrouw leek Oost-Indisch doof. Nancy kuchte voor een tweede keer. De vrouw bleef op het scherm kijken. Uiteindelijk zei ze: 'Wat kan ik voor u doen?'

'Dokter Hardy wil dat ik een afspraak maak.'

De vrouw pakte het afsprakenboekje en bladerde erdoorheen.

'Vrijdagmiddag, drie uur,' dreunde de vrouw.

Ze gaf Nancy het afspraken kaartje en keek in haar de ogen.

Nancy zag de spottende blik, draaide zich snel om en liep het ziekenhuis uit. Op de trap stond ze even stil en keek naar de lucht; de zon scheen vrolijk aan de hemel. Met de zon op haar rug voelde Nancy zich wat beter en begon te lopen. En terwijl ze verderliep zag ze vluchtige beelden, herinneringen, uit het verleden. Eenzaamheid voerde de boventoon. Haar vader met een andere vrouw. De verhuizing naar San Francisco. Ze werd naar de lagere school gestuurd. Ze was zes. Daar had ze de liniaal meerdere malen op haar vingers gevoeld. Maar dat was toen. Nu voelde ze zich eenzaam vanwege haar mislukte huwelijk. Ze bezat alles wat haar hartje maar begeerde, En ze begeerde John die haar niet meer aanraakte. Wist ze maar waarom.

Ze keek op haar horloge: elf uur dertig. Ze besloot naar de stad te gaan, voelde in haar zakken en zuchtte. Ze had geen geld bij zich. Ze moest naar de stad lopen. Ze liep verder en zag jonge vrouwen achter kinderwagens lopen. Bij het zien van dit tafereel, voelde ze weer de pijn in haar borst en begon

sneller te lopen, zag een bankje, liep ernaartoe en ging zitten, vulde haar longen met lucht en ademde uit. Daar. Ze voelde zich al een stukje beter.

Een jonge, donkerharige vrouw ging naast haar op het bankje zitten en plaatste de kinderwagen voor haar.

‘Wat een mooie dag, hè,’ begon de vrouw die blijkbaar wilde praten en Nancy nieuwsgierig aankeek.

‘Niet te geloven, zon in plaats van regen. Er is zelfs geen zuchtje wind.’

Nancy trok een grimas. Ze wilde helemaal niet praten; ze wilde alleen zijn, medelijden met zichzelf hebben. Toch kon ze de verleiding niet weerstaan en gluurde in de kinderwagen. Wat zag de baby er lief uit. Opeens begon het kind te huilen. Ze schrok. Was het kind bang van haar? De jonge vrouw tilde het kindje voorzichtig uit de wagen en begon het heen en weer te wiegen. Weer voelde Nancy de pijnscheuten in haar borst en hoorde ze die vreselijke stem in haar hoofd.

‘Is er iets?’ vroeg de vrouw.

‘Ik heb astma,’ loog Nancy.

Ze stond opeens op en keek de jonge vrouw aan.

‘Wel, tot ziens maar. Nog een prettig dag.’

Nancy merkte de schamele jas op. In een flits zag ze de kinderjuf voor zich, een gemeen en harteloos mens. ‘Bah, je maakt er een puinhoop van, lelijke mormel dat je bent.’ Waarop ze begon te huilen en de kinderjuf zei: ‘Als je niet

ophoudt met jammeren, zal ik je een draai om je oren geven.’ En wanneer haar moeder naar haar informeerde, zei de vrouw met een grijns op haar lelijke gezicht: ‘Ach mevrouw, ze is zo’n voorbeeldig kind.’

Nancy keek op haar horloge: twaalf uur. Ze liep langzaam verder, de stad in, liep langs de etalages, en sjokte verder. Achter zich hoorde ze plotseling een mannenstem.

‘Dag, Nancy.’

Ze draaide zich om en zag Tony Parker voor zich staan.

‘Tony.’

Hij droeg een blauwe trui en een versleten spijkerbroek. Hij zag er goed uit, al was hij wat aan de magere kant.

‘Ik heb je in geen tijden gezien,’ zei Nancy.

‘Ik ben in het buitenland geweest, Maleisië, en ben daarna naar Australië gegaan.’

‘En blijf je nu hier?’

‘Ja—misschien—dat hangt ervan af.’

‘Terug naar je oude baan?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Ik geef nu kunstgeschiedenis op een jongensschool, als plaatsvervanger. Niet erg spannend, niet zoals ik dat eerder heb meegemaakt in het buitenland.’

Ze staaarde hem niet-begrijpend aan.

‘Dat zal ik je een andere keer vertellen.’

Het werd even stil.

‘Zullen we samen lunchen?’

Ze knikte.

‘Ik heb wel trek.’

Ze liepen verder, de straat door. Nancy voelde zijn blik op haar gericht.

‘Wat scheelt er? Je ziet nogal bleek.’

Ze schrok. Hij had het geraden. Ze was zo transparant.

‘Ach, dat komt door de hoofdpijn. Vrolijk me maar wat op, anders bezwijm ik nog,’ zei ze schertsend.

Hij grinnikte.

‘Net als vroeger, hè? Wij tweeën—’

Hij zweeg abrupt, een verdrietige uitdrukking verscheen op zijn magere gezicht.

‘Hoe gaat het met John?’ zei hij uiteindelijk.

‘Goed.’

‘Nancy, ben je gelukkig?’

‘Natuurlijk,’ loog ze, want de waarheid vertellen, dat kon ze niet, dat wilde ze niet.

Ze liepen een restaurant binnen. Het was er gezellig druk. Ze schoven op een roodleren bank. Een serveerster maakte de tafel schoon, nam hun bestelling op en liep daarna weg.

Er viel een stilte.

Nancy dacht aan de morgen, aan dokter Hardy. Als zij met deze man zou praten, over haar wanhoopsdaad, zou hij ongetwijfeld naar haar verleden vragen, haar jeugd, relaties.

Nee, ze hoefde niet te weten wat voor iemand ze vanbinnen was, of wat ze wel of niet leuk vond aan een man.

‘Nancy, waar ben je met je gedachten?’ hoorde ze Tony opeens zeggen en schrok.

‘Niets.’

‘Wel, praat dan tegen me.’

‘Sorry.’

Ze werd weer stil.

‘Ik zat aan vroeger te denken.’ Het was een leugen, maar dat was beter dan over de ochtend praten.

Tony's gezicht begon te stralen.

‘Ja. Miami, wat een geweldige plaats was dat. Je wilde daar zelfs gaan wonen.’

Nancy zag de schaduw op zijn gezicht, toen hij verderging.

‘Maar dat was toen. Hoe is het met je vriendin Anne?’

De serveerster kwam met het eten.

Nancy pakte haar vork. ‘Anne en Peter zijn nu getrouwd. Ze hebben twee schatten van kinderen.’

Tony fronste zijn wenkbrauwen. Hij nam een hap van de pasta.

‘Peter? Ik herinner me hem niet.’

‘Ach, natuurlijk wel. Hij sprak alsmaar over vlinders.’

Tony nam nog een hap van de pasta.

‘Vlinders? Wie praat er nu over vlinders, zo’n saai onderwerp?’

‘Wel, hij dus. Hij heeft een geweldige collectie—kleine, grote, witte, bruine en zelfs veelkleurige. Hij is vreselijk saai, maar Anne houdt nu eenmaal van hem.’

‘Ach, ja. Ik weet het weer. Anne houdt van zulke types, dat vertelde je me tenminste, en dat hij de *motman* werd genoemd.’

Tony legde zijn vork neer, keek in haar ogen, en vervolgde.

‘Hoe gaat het eigenlijk met John?’

Hij is vreselijk nieuwsgierig, schoot het door Nancy heen. Of is hij gewoon jaloers?

‘Goed.’

Tony pakte zijn vork op en begon weer te eten.

‘Hebben jullie kinderen?’

‘Nee.’

Wat zou ze nu tegen hem zeggen? De waarheid?

‘Ik had een miskraam.’

Tony legde zijn vork neer. ‘Het spijt me.’

‘John en ik kregen ruzie over—’ Ze zweeg. ‘We hadden het over—’ Ze stopte voor een tweede keer met praten: ‘Het ging over adoptie.’ Dit was geen leugen; John en zij hadden erover gesproken en er ruzie over gemaakt. Omdat het haar stijl niet was halve waarheden te vertellen, stopte ze weer met praten.

‘Wel, vertel.’

Wat moest ze nu zeggen? Er viel niets te vertellen. Er viel niets te liegen.

‘Ik wil een gezin, de hele rataplan meemaken, maar de miskraam—’ Ze zuchtte diep. ‘Ik zou graag een kind willen adopteren. Maar John wil geen kind van een ander opvoeden.’

‘Er zijn meer mensen die er zo over denken.’

Nancy was verbaasd dit te horen. Tony hield van kinderen, dat had hij haar eens verteld.

‘Maar, Tony, ik wil een gezin!’

‘Ach, ik begrijp het wel, dat je kinderen wilt. Er zijn vrouwen die geen kinderen kunnen krijgen, en adoptie is het alternatief.’

‘Maar ik wil graag een kind.’

‘Je bedoelt, dat je John aan je wilt binden.’

‘Dat bedoel ik helemaal niet,’ zei ze met een rood hoofd.

‘Een kind kan een gebroken huwelijk niet lijmen.’

Nancy schrok. Gebroken huwelijk? Ze had hem niets over haar huwelijk verteld.

‘John en ik maken wel eens ruzie, maar verder gaat het goed met ons.’

‘O. Ik kreeg even de indruk dat het niet goed zat tussen jullie twee.’

Tony at weer van zijn bord.

Nancy deed hetzelfde.

Toen ze klaar waren met eten, zei Tony: ‘Zullen we dit nog eens overdoen? Volgende week dinsdag, In ditzelfde restaurant, op dezelfde tijd?’

Nancy knikte.

‘Afgesproken.’

Tony wuifde naar de serveerster en betaalde de rekening. Toen stond hij op.

‘Tony, kun je me wat geld lenen?’ vroeg Nancy, en voelde haar hoofd rood worden. ‘Ik heb geen geld bij me. Het is voor een buskaartje.’

Hij keek haar onderzoekend aan.

‘Ik kan je wel naar huis brengen.’

‘Nee, liever niet. John zou dat niet goedvinden.’

Even was er die twijfel in zijn ogen, maar hij haalde toch zijn portemonnee uit zijn broekzak en gaf haar een tien dollar biljet.

‘Bedankt. Je krijgt het terug.’

‘Hoeft niet.’

‘Wel, tot volgende week dinsdag dan maar,’ zei hij na een tijdje. Toen draaide hij zich snel om en het restaurant uit.

Nancy keek hem na. Ze hadden nooit uit elkaar moeten gaan, ging het door haar heen. Maar Tony gebruikte drugs. Iets wat ze vreselijk vond. Nee, bij elkaar blijven terwijl hij nog drugs gebruikte—nee—niet voordat hij een eind aan die slechte gewoonte had gemaakt.

Ze wierp een blik op haar horloge: vier uur. Nu werd het toch echt tijd naar huis te gaan. Ze stond op, liep langzaam het gebouw uit en wachtte op de bus die een paar minuten later al

hortend en stotend tot stilstand kwam. Nancy schudde haar hoofd. De bus moest nodig gerepareerd worden.

Ze nam plaats bij het raam, keek naar buiten en dacht weer aan Tony. Hij was niet veel veranderd, wel was hij wat ouder geworden, maar zijn geur was nog steeds dezelfde. Zou hij een vrouw hebben? Ze moest er niet aan denken.

Nancy liep naar het huis met de mooie voortuin. Een huis dat in een rustige straat stond, met aan weerszijden grote villa-achtige huizen.

Ze liep voorbij de tuin de keuken in, want die deur stond meestal open, liep op haar tenen de gang in en staarde in de deuropening naar John. Hij zat in de zwartleren stoel de krant te lezen. Nancy zag de mok op tafel. Hij had koffie gedronken, sterke koffie. Dat deed hij altijd wanneer hij ergens over in zat. John draaide zijn hoofd en opende zijn mond.

‘Ik ben in het ziekenhuis geweest, maar je was al vertrokken, zei dokter Hardy.’

Ze voelde een steek in het hart. In plaats van te zeggen: ‘Nancy, schat, ik maak me vreselijk zorgen over je,’ zei hij deze kille woorden.

Ze liep de kamer in en stotterde: ‘Ik—ik dacht—dat je geen tijd zou hebben—.’

John stond op.

‘Nancy,’ begon hij, en stak beide handen in zijn broekzakken.